

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania od ww. wyroku, wnosząca odwołanie powołuje następujące zarzuty:

1. Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd dokonał błędnej, a w każdym razie zbyt zawężającej wykładni art. 905-909 rozporządzenia wykonawczego do Wspólnotowego Kodeksu Celnego⁽¹⁾, dotyczących procedury zwrotu i umorzenia należności celnych. Zasada pewności prawa wymaga bowiem, by w danym przypadku można było przewidzieć sytuację prawną spółki Ricosmos. Zdaniem spółki Ricosmos wymóg ten w niniejszej sprawie nie został spełniony ponieważ spółka ta nie mogła zostać poinformowana o zawieszeniu postępowania. Ponadto Sąd przyjął zbyt ograniczoną koncepcję prawa do obrony dokonując zbyt wąskiej wykładni prawa do terminowego i pełnego dostępu do akt sprawy (dotyczy to akt krajowych organów celnych jak i akt Komisji).
2. Ponadto, zdaniem wnoszącej odwołanie, orzeczenie Sądu nie jest zgodne z prawem wspólnotowym. Wnosząca odwołanie uważa, że zgodnie z zasadą pewności prawa, kryteria umożliwiające ustalenie braku ewidentnego zaniedbania powinny być jasne i precyzyjne. Z racji tego, że pojęcie „ewidentne zaniedbanie” ma relatywnie elastyczny charakter, kryteria te powinny być co do zasady interpretowane w sposób ścisły i indywidualny. Zaniedbanie musi być ewidentne i zasadnicze, oraz przyczynowo związane ze szczególną okolicznością, której wystąpienie zostało stwierdzone. Ponadto w niniejszej sprawie Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie pominął bądź uwzględnił w stopniu niewystarczającym stopniu wagę złożoności regulacji prawnej i związane z tą regulacją doświadczenie zawodowe wnoszącej odwołanie, a także dokonał niewłaściwej, lub zbyt formalistycznej, wykładni pewnej liczby obowiązków ciążyących na wnoszącej odwołanie.
3. Poza tym, wnosząca odwołanie uważa, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, a także, że Sąd nie uwzględnił nowych okoliczności, w świetle których należności celne nie powinny były zostać pobierane, bądź też uczynił to w stopniu niewystarczającym.
4. Wreszcie, wnosząca odwołanie uważa, że Sąd ustalił w sposób niewłaściwy, a w każdym razie niepełny, okoliczności faktyczne znajdujące się u podstaw sporu.

(¹) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celnny (Dz.U. L 253, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniami Finanzgericht Hamburg z dnia 10 i 12 stycznia 2006 r. w sprawach Viamex Agrar Handels GmbH (C-37/06) oraz ZVK Zuchtvieh-Kontor GmbH (C-58/06) przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawy C-37/06 i C-58/06)

(2006/C 96/03)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniach 23 stycznia 2006 r. i 3 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniami Finanzgericht Hamburg (Niemcy) z dnia 10 i 12 stycznia 2006 r. w sprawach Viamex Agrar Handels GmbH (C-37/06) oraz ZVK Zuchtvieh-Kontor GmbH (C-58/06) przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas.

Finanzgericht Hamburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 1 rozporządzenia nr 615/98⁽¹⁾ jest ważny w zakresie, w jakim uzależnia przyznanie refundacji wywozowej od spełnienia warunku zgodności z dyrektywą 91/628/EWG⁽²⁾ w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie: Czy przepis art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 615/98, na podstawie którego refundacji wywozowej nie płaci się za zwierzęta, w przypadku których właściwy organ doszedł do wniosku na podstawie innych informacji dotyczących zachowania art. 1 rozporządzenia nr 615/98, że nie zachowano przepisów dyrektywy w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu, jest zgodny z zasadą proporcjonalności?

(¹) Dz.U. L 82, str. 19.

(²) Dz.U. L 340, str. 17.